

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דוד מינץ

16 יוני 2014

ע"מ 26715-02-13 בן ארוש נ' פקיד שומה ירושלים

יעקב בן ארוש

ע"י ב"כ עו"ד יעקב קסטל

המערער

נ ג ד

פקיד שומה ירושלים 3

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי),

עוה"ד חגי דומבורוביץ' ותומר פרידמן

המשיב

1
2
3

פסק דין

4
5
6

הרקע לערעור וטענות הצדדים

1. המערער הינו קבלן שיפוצים. בדוחות הכספיים לשנים 2006 ו-2007 דרש המערער הוצאות בגין עבודות חוץ שבוצעו על ידי קבלני משנה למיניהם שעבדו עבורו. המערער נחקר בחשד לשימוש בחשבוניות פיקטיביות ולא הוכיח כי אכן בוצעה עבודה על ידי מספר קבלני משנה. לאור זאת, המשיב פסל את ספרי המערער לשנת 2006. באופן דומה לא הוכיח המערער את התשלומים הנטענים לקבלני משנה בשנת 2007 ופסל את ספריו גם לשנה זו. אך לאחר דיון שקיים המשיב עם המערער, חזר בו המשיב מפסילת הספרים לשנת 2007. בסופו של יום, המשיב לא הכיר בהוצאות המערער לקבלני משנה בשנת 2006 בסך של 494,000 ₪ ובהוצאות בסך של 473,235 ₪ לקבלני משנה בשנת 2007. לטענת המערער, לא היה למשיב בסיס ראיתי כלשהו לקביעותיו ויש להכיר במלוא הוצאותיו בשתי שנות המס, שעה שנטל הראיה לאי הכרה בהוצאות רובץ לפתחו של המשיב.

17

2. באשר לפסילת הספרים טען המערער בין היתר כי הליך השימוע שנוהל בעניינו נוהל שלא כהלכה. המשיב גם לא חשף לפני המערער את דוחות החקירה, כולל החקירות אודות קבלני המשנה. זאת ועוד, שישה ימים לפני תום תקופת ההתיישנות, הזדרז המשיב והוציא לו שומות לשנים 2006 ו-2007, ורק ביום 10.10.12 כעשרה חודשים לאחר תום תקופת ההתיישנות שחלה ביום 31.12.11, הוציא המשיב הודעה על פסילת הספרים. לטענת המערער, בנסיבות אלו פסילת

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופט דוד מינץ

16 יוני 2014

ע"מ 26715-02-13 בן ארוש נ' פקיד שומה ירושלים

1 הספרים התיישנה מפני שגם הודעת הפסילה צריכה להינתן עד לתום התקופה הקצובה להוצאת
2 השומות לגבי כל שנת מס רלוונטית. המערער גם טען לגופו של עניין, שלאור האמור לעיל, לא
3 הייתה הצדקה עניינית לפסילת הספרים.

4
5 3. בתשובה לטענות המערער, טען המשיב כי תהליך השימוע התנהל כהלכה וטענות
6 המערער נשמעו בחפץ לב. עובדה היא כי פסילת הספרים לשנת 2007 בוטלה. ובאשר לטענת
7 ההתיישנות נטען, כי פסילת הספרים נעשתה טרם הסתיימו דיוני השומה בהליך ההשגה שהגיש
8 המערער (שלב ב'), ובטרם קבע המשיב את השומות בצו לשנות המס נשוא הערעור. משכך
9 המשיב לא היה מוגבל לפסול באותה שעה את הספרים של המערער.

10
11 נוכח העובדה שהמערער ביסס את עיקר ערעורו על הטענה שנטל הראיה לאי הכרה בהוצאותיו
12 מוטל על המשיב, תחילה יש לדון בשאלה זו.

נטל הראיה וחובת ההצדקה

13
14 4. שאלת נטלי הראיה החלים על הצדדים בדיני המסים אינה שאלה חדשה כלל ועיקר. בית
15 המשפט נדרש לדון בה מספר רב של פעמים, והדיון החוזר בשאלה ביוזמת המערער במקרה זה
16 היה מיותר. די להפנות לדברים שבית המשפט העליון חזר עליהם רק לאחרונה מלפני כחודשיים
17 ימים בלבד (בע"א 4413/12 צדוק ביבי נ' פקיד שומה ירושלים 1 (פורסם בנבו, 13.4.14)):

18
19
20 "הכלל הבסיסי באשר לנטלים המונחים לפתחם של בעלי הדין במשפט האזרחי
21 בכלל ובדיני המיסים בפרט, קובע כידוע כי "המוציא מחברו עליו הראייה". אחד
22 החריגים לכלל האמור נקבע בסעיף 155 לפקודה (מס הכנסה) (ע"א 9792/02
23 מוחמד נ' מס הכנסה - טבריה, פסקאות 4-5 (13.9.2005) (להלן: עניין מוחמד))
24 לאמר:
25

26 "חובת הראיה כי השומה היא מופרזת תהיה על המערער;
27 אולם אם המערער ניהל פנקסים קבילים, ובערעור על פי סעיף
28 130(ח) ... חייבים פקיד השומה או המנהל, לפי הענין, להצדיק
29 את החלטתם".
30

31 משמעות ההסדר הקבוע בסעיף 155 לפקודה פורש בפסיקתו של בית משפט זה,
32 וניתנו בו סימנים. נקבע כי הוראה זו טומנת בחובה שני נטלים שונים – נטל
33 השכנוע, המוטל על המערער-הנישום, ללא קשר לקבילות ספריו; ונטל ההצדקה,

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופט דוד מינץ

16 יוני 2014

ע"מ 26715-02-13 בן ארוש נ' פקיד שומה ירושלים

אשר מונח על כתפי המשיב, במידה וספרי הנישום לא נפסלו (ע"א 5324/05 שחאדה נ' פקיד שומה עכו, פסק דינו של השופט מלצר, פסקאות 6-8 (9.8.2009)); ע"א 6743/03 תחנת שירותי רכב רוממה חיפה בע"מ נ' פקיד שומה חיפה, פסקה 6 (28.7.2005) (להלן: עניין תחנת שירותי רכב); ע"א 1124/03 גני עופר בניה והשקעות בע"מ נ' פקיד שומה ת"א 1, פ"ד נט(5) 313, 323-324 (2005)). אולם באי-פסילת הפנקסים אין די. על מנת שנטל ההצדקה יוטל על המשיב, השאלה שבמחלוקת צריכה להיות "שאלה פנקסית". כלומר "שאלה שאת התשובה לה ניתן ללמוד מפנקסי הנישום" (עניין תחנת שירותי רכב, פסקה 6 והאסמכתאות שם; ע"א 468/01 חטר-ישי נ' פקיד שומה ת"א 4, פסקאות 10-11 (7.6.2004)). כאשר המחלוקת בין הנישום לבין פקיד השומה היא בעניין "לבר פנקסי", סעיף 155 לפקודה לא יחול. במילים אחרות: "הכלל הרווח בפסיקה היום הוא, כי כאשר הפנקסים קבילים והשאלה העומדת לדיון הנה לבר-פנקסנית, אך נוגעת בשאלת גודל ההכנסה או טיבה – דהיינו אינה נובעת מספרי החשבונות ולצורך בירורה אין נזקקים להם, כך שעניין תקינותם אינו עומד על הפרק – על הנישום להתחיל בהבאת הראיות" (אמנון רפאל מס הכנסה כרך ו' 277 (2005)).

ואוסיף, כי בעניין זה יש להפנות לתקנה 10(א) לתקנות בית המשפט (ערעורים בענייני מס הכנסה), תשל"ט-1979 המורה כי מקום שהמשיב חייב, על פי פקודת מס הכנסה (להלן: "הפקודה"), להצדיק את השומה, הוא חייב להתחיל בהבאת ראיותיו ובכל מקרה אחר חייב המערער להתחיל בהבאת ראיותיו (כן ראו: רע"א 3646/98 כ.ו.ע. לבנין בע"מ נ' מנהל מס ערך מוסף, פ"ד נז(4) 891, 904 (2003)).

5. מכאן שאין מקום לספק כי במקרה זה נטל השכנוע (הנטל הראשי) רובץ לפתחו של המערער. בכל הנוגע ל"נטל ההצדקה" (הנטל המשני המוטל לעתים על המשיב), גם לא יכולה להיות מחלוקת באשר לשנת 2006, כי נטל זה אינו רובץ על המשיב נוכח פסילת הספרים באותה שנה. אך גם לגבי שנת 2007 המחלוקת שבין הצדדים איננה פנקסית, שכן למרות שהספרים של המערער לא נפסלו בשנה זו, לא ניתן לברר את נכונות הספרים רק מתוכם. לכן, גם אם היה מקום לקבל את טענת המערער – ונראה להלן שלא ניתן היה לקבלה – לגבי שנת 2006, שלא היה מקום לפסול את ספריו בשנה זו, לא חלה חובת הצדקה על המשיב לגבי שתי השנים. בשולי עניין זה, אציין ולמעלה מהצורך, כי גם אם נטל ההצדקה היה מוטל על המשיב לגבי שתי שנות המס, המשיב עמד בנטל זה בכבוד.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופט דוד מינץ

16 יוני 2014

ע"מ 26715-02-13 בן ארוש נ' פקיד שומה ירושלים

6. בד בבד, על פקיד השומה להפעיל את סמכותו בקביעת שומה לפי מיטב השפיטה לא מתוך כוונה להעניש את הנישום, אלא מתוך חתירה לגביית מס אמת. גם בהעדר אסמכתאות, המשיב אינו יכול לקבוע שומה באופן שרירותי. עם זאת ברור מאליו, כי שומה הנעשית לפי מיטב השפיטה מעצם טבעה יסודה בהשערה ובאומדנא, וככל שהנישום לא העמיד את מלוא החומר שבידיו, או שביכולתו להשיג בפני המשיב, על מנת לסייע לו בחתירה למס אמת, אזי ככל שהוא סבור שהמשיב טעה בהערכתו, אין לו להלין אלא על עצמו. אין הוא יכול לטעון בעלמא כנגד אותה שומה משוערת אלא אם כן הוכיח קיומו של ספק בתקינותה של אותה שומה (ע"א 734/89 פיקנטי תעשיות מזון בע"מ נ' פקיד שומה, גוש דן, פ"ד מו(5) 309 (1992)). בהעלאת טענות אין די, ועל הנישום להציג ראיות אובייקטיביות המלמדות בצורה ברורה כי ההערכה של המשיב הייתה שרירותית או מופרכת בעיקרה (השוו ע"א 62/58 פקיד שומה תל-אביב 1 נ' כץ, פ"ד יג 166 (1959); ע"א 42/84 גרינברג נ' פקיד שומה רחובות, פ"ד מא(3) 57, 60 (1987)). הרציונל העומד בבסיס הטלת נטל הראייה על הנישום הוא ההנחה שהמידע אודות העסק מצוי בידיו הידוע ומכיר את מהות עסקיו ופרטיהם, ולא בידי המשיב החי בעניין זה מפיו של הנישום ועל הדיווח והפירוט שהנישום מצא לנכון להניח בפניו (ע"א 8673/06 אורו ישראל (2000) אחזקות בע"מ נ' מנהל מס ערך מוסף, גוש דן (פורסם בנבו, 8.07.08); ע"מ (ב"ש) 1518/07 אגרומציה שיווק (2000) בע"מ (בפירוק) נ' מע"מ אשדוד (פורסם בנבו, 31.03.10)).

מכאן לדיון לגופו של עניין.

שנת המס 2006

7. בשנת מס זו, המחלוקת ממוקדת, שכן המערער ביקש לנכות הוצאות בסך של 494,000 ₪ ששילם לטענתו לחברת א. וקסמן עבודות בניה שיפוצים ופיתוח בע"מ (להלן: "חברת וקסמן"). ברם, אין מחלוקת כי מר אליאס וקסמן, מנהל חברת וקסמן, מסר הודעה לפני המשיב כי החברה שבבעלותו עוסקת ביבוא ושיווק ממתקים ולא בבנייה, הוא אינו מכיר את המערער וכי החשבוניות שהציג המערער לא הוצאו על ידו והן אינן חתומות בחתימתו.

8. המערער מצדו טען כי הקבלן שמסר לו את החשבוניות היה אדם בשם מאיר בצלאל (להלן: "בצלאל") שהציג עצמו כבעליה של חברת וקסמן. בשעתו "הניירת" של בצלאל נבדקה על ידי יועץ המס שלו ועל החשבוניות עצמן היה כתוב א. וקסמן בע"מ עבודות בניה שיפוצים

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופט דוד מינץ

16 יוני 2014

ע"מ 26715-02-13 בן ארוש נ' פקיד שומה ירושלים

1 ופיתוח. לפיכך, הוא לא יכול היה להעלות על דעתו שמדובר בחשבוניות מזויפות. יתר על כן,
2 המהנדסים והמפקחים שהיו באתר הבניה בו עבד בצלאל לא נחקרו אצל המשיב חרף בקשתו של
3 המערער. הוא ניסה לאתר את בצלאל, אך העלה חרס בידו. מנגד, המשיב לא עשה מאומה לשם
4 איתורו של בצלאל. את השקים שמסר המערער לבצלאל, הוא לא יכול היה לשחזר מפני שהם היו
5 בבנק ונתפסו על ידי מחלקת החקירות של המשיב. גם לא עלה בידו לשחזר את ספריו מפאת
6 שריפה שפרצה במשרדיו (לצורך כך צירף לתצהירו אישור מיום 19.11.08 מקצין חקירות בשירותי
7 הכבאות ממנו עולה כי קיימת סבירות גבוהה שבדל סיגריה דולקת שנזרק לפח אשפה גרם
8 לשריפה).

9
10 9. פשיטא כי בגרסתו זו של המערער אין די כדי להרים את נטל הראיה המוטל על שכמו
11 להוכיח את כשירות הוצאותיו שבמחלוקת, או כי החלטת המשיב שלא הכיר בהוצאות הייתה
12 שרירותית. למעט הטלת האחריות לשחזור ספריו לפתחו של המשיב, המערער למעשה לא עשה
13 מאומה כדי להוכיח כי ההוצאות ששילם לבצלאל לטענתו, הוצאו בפועל - והוא יכול היה לעשות
14 כן בנקל, אף אם לא עלה בידו לאתר את בצלאל. למשל, הוא יכול היה להביא את מזמיני העבודה
15 כדי שימציאו את אותו תיעוד שהמערער טוען שאבד לו בשריפה שאירעה במשרדו. אותם מזמינים
16 יוכלו להמציא את הזמנת העבודה, חוזה העבודה, חשבוניות תשלום למערער, ועוד כיו"ב. למשל,
17 המערער יכול היה להביא לפני המשיב (ולמצער לפני בית המשפט) את מנהלי העבודה והמפקחים
18 שפקחו על עבודתו כדי שימציאו את יומני העבודה, ספרי אישור החשבונות שהגיש המערער
19 לתשלום וכיו"ב. במסגרת זו, יצוין כי לא חלה כל חובה על המשיב לרדוף אחר המערער או אחר
20 עדיו, שכן חובה זו מוטלת כולה על המערער. לכן אין כל רלוונטיות לטענות המערער שמסר
21 תיאור מדויק של בצלאל למשיב שבעזרתו יכול היה לאתרו עבור המערער. מה גם שהתיאור של
22 בצלאל שמסר המערער רחוק מלהיות תיאור מספק, ודמיוני לחשוב שהמשיב – אף לו רצה לאתר
23 את בצלאל – יכול היה לאתרו על פי התיאור: "כבן 50, טיפה גיבן, גובה קצת מעל 1.70, קצת
24 ג'ינג'י ממוצא כורדי" כאמור בתצהירו המשלים של המערער מיום 14.5.14, או על פי התיאור:
25 "בן 56, משהו שכזה, יש לו אף גדול ופחוס, גובהו כ-1.70", כאמור בעדות שמסר אדם בשם מאיר
26 חי ביום 12.3.07 שנחקר ברשות המסים. אין גם משקל לשיחת הטלפון שקיים המערער ביום
27 11.5.14 ואשר הוקלטה על ידו עם אחותו של בצלאל (אשר תמלילה צורף לתצהירו המשלים). לכן
28 גם, כל אותן טענות שטען המערער כלפי הרכזת מטעם המשיב, הגב' בתיה פוני, בדבר הפעולות
29 שלא ביצעה או בדבר מקור החשדות שהיו לה באשר לקבילות ספריו, לא היו מן העניין.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופט דוד מינץ

16 יוני 2014

ע"מ 26715-02-13 בן ארוש נ' פקיד שומה ירושלים

10. שעה, אפוא, שאין מחלוקת שהחשבוניות עליהן הסתמך המערער היו מזויפות ושעה שמדובר במצב בו המערער כלל לא הוכיח את עצם ההוצאה לה הוא טוען - לא באופן ישיר על ידי המצאת חשבוניות אמיתיות או על ידי עדותו של בצלאל, ולא באופן עקיף על ידי שחזור המסמכים והתיעוד באמצעות צדדים שלישיים - המשיב רשאי היה שלא להכיר בהוצאות ובכך ממילא יצא גם כן לידי חובת ההצדקה, אם כלל הייתה מוטלת עליו במקרה זה.

שנת המס 2007

11. בעניין שנת מס זו המערער דרש הוצאות עבור קבלני משנה שונים בסך של 757,282 ₪, ביניהם קבלני המשנה: אברהם קבלנות כללית; בני סאמר בע"מ; מאוראים בע"מ; ובילדינג בע"מ. גם לגבי שנה זו נתבקש המערער להוכיח את ההוצאות שנדרשו על ידו וששולמו לטענתו לאותם קבלני המשנה. ברם, המערער לא המציא בתחילה שום מסמך, יומן עבודה שלו או יומן עבודה של קבלני המשנה. בשל כך המשיב לא הכיר בהוצאות בסכום של 473,235 ₪. לטענת הגב' פוני, הרכוז מטעם המשיב, ניתנו למערער מספר הזדמנויות להוכחת התשלומים, כמו גם במהלך הדיון שהתקיים עמו ביום 18.12.12 עוד לפני שהמשיב הוציא את השומות בצו לשנים שבערער, והוא לא ניצל את ההזדמנויות שניתנו לו. זאת ועוד, בבדיקת קבלני המשנה עלה כי "אברהם קבלנות", לא הגישה דוחות למס הכנסה ומע"מ משנת 2007 ואילך; בעל החברה מבוקש על ידי רשויות מע"מ בגין שימוש בחשבוניות פיקטיביות; וכי למרות שהמערער ביקש כי יוכרו לו הוצאות מקבלן זה בסך של 197,505 ₪, הוא צירף לתצהיר בתו הגב' רבקה חודוס שהגישה מטעמו, ספחי שקים על סך של 61,633 ₪ בלבד. לגבי הקבלן "בני סאמר" נאמר כי נפתח נגדו תיק חקירה פלילית בגין שימוש בחשבוניות פיקטיביות. לגבי הקבלן "בילדינג" גם הוא לא הגיש דוחות החל משנת 2007 ואף לגביו נפתחה חקירה פלילית בגין שימוש בחשבוניות פיקטיביות. גם לגביו, ספחי השקים שצורפו לתצהיר בתו של המערער היו על סכום של 33,250 ₪, שעה שהמערער דרש הוצאה בסכום של 79,696 ₪ לקבלן זה. ולגבי הקבלן "מאוראים", זה לא הגיש דוחות החל משנת 2007 והחברה ומנהליה הורשעו בעבירות מע"מ בגין שימוש וזיוף חשבוניות.

הצד השווה בין כל הקבלנים היה אפוא, שהתנהלותם מול רשויות המסים הייתה, בלשון עדינה, מפוקפקת.

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופט דוד מינץ

16 יוני 2014

ע"מ 26715-02-13 בן ארוש נ' פקיד שומה ירושלים

12. מנגד, להוכחת טענותיו לגבי שנה זו, טען המערער כי הציג לפני המשיב רשימה של שקים המוכיחים ששילם לכל הקבלנים כפי שהצהיר בדוחותיו. כמו כן, הוא נסמך על עדותה של בתו הגב' חודוס אשר הצהירה כי היא עובדת עם אביה משנת 2009. במסגרת עבודתה היא נתבקשה על ידי אביה לאתר ראיות לתשלומים שבוצעו על ידו לקבלני המשנה. היא אכן מצאה מספר מסמכים וצרפה לתצהירה רשימת שקים שנמשכו לקבלני המשנה ואת ספחי השקים שמצאה אודות אותם תשלומים. כמו כן, היא פנתה לבנק כדי לקבל העתקים של השקים עצמם, אך נמסר לה כי השקים בוערו זה מכבר על ידי הבנק (על כך היא צירפה לתצהירה אישורים מאמתים מטעם הבנק).

13. בעניין ספחי השקים שצרפה הגב' חודוס לתצהירה הוגש תצהיר תגובה מטעם הגב' פוני. במסגרת תצהיר זה ציינה הגב' פוני כי היא בצעה "הצלבה" בין מספרי השקים מתוך הרשימה וספחי השקים אשר דווחו בפועל ושנתקבלו על ידי חברת "ענברים" שהיא חברת ניכיון שקים. בדיקתה העלתה כי למרות טענת המערער כי שילם לקבלני המשנה באופן ישיר, חלק מהשקים נמסרו לחברת "ענברים" ולא לקבלני המשנה.

14. לשלמות התמונה יצוין כי הגב' חודוס גם צרפה צילום חשבוניות שמצאה שהמערער הוציא למזמינים שונים. ברם, אין בחשבוניות אלו כדי לקדם את עניינו של המערער בכל הנוגע לשנת 2007, שכן כל החשבוניות הן משנת 2005 ו-2006.

15. בעניין זה, איני רואה מניעה להכיר בסכומים הנקובים בשקים אשר צורפו לתצהיר הגב' חודוס על פי הרשימה המסכמת – נספח ב' לתצהירה. על פי רשימה זו, ההוצאות שהוצאו לקבלני המשנה בשנת 2007 הגיעו לכלל 224,403 ₪. אכן ייתכן וחלק מאותם שקים נמסרו לחברת ניכיון השקים "ענברים", אך אין בכך לסתור את גרסת המערער, שקבלני המשנה הם אלו שקבלו את תמורת השקים לידיהם.

פסילת הספרים

16. הלכה למעשה, נוכח התוצאה דלעיל, הדיון סביב שאלת פסילת ספריו של המערער בשנת 2006 מיותר, שכן כאמור, גם ללא פסילת הספרים, השומות שהוציא המשיב היו סבירות והמערער

בית המשפט המחוזי בירושלים לפני כב' השופט דוד מינץ

16 יוני 2014

ע"מ 26715-02-13 בן ארוש נ' פקיד שומה ירושלים

לא הצליח להוכיח את כל ההוצאות הנטענות על ידו. אך גם לגופו של עניין, לא מצאתי ממש בטענות המערער בדבר פסילת ספריו.

17. סעיף 152 לפקודה קובע כי על פקיד השומה להחליט בהשגה תוך שנה אחת, כך שאם תוך שנה מיום הגשת ההשגה לא הגיע פקיד השומה להחלטה או להסכם עם הנישום, יש "אישור אוטומטי" של ההשגה (רע"א 429/12 דור און נ' מס הכנסה פקיד שומה (פורסם בנבו, 6/1/13)). על פי ההלכה הפסוקה, מרוץ הזמנים נפסק רק כאשר נתן פקיד השומה החלטה וזו הועברה לידיעת הנישום (ע"א 5954/04 פקיד שומה ירושלים נ' סמי (פורסם בנבו, 22.4.07)). יחד עם זאת, אין צורך שיוכח שההחלטה הגיעה בפועל אל הנושים (ע"מ (י-ם) 506/07 אביטל נ' פקיד שומה ירושלים (פורסם בנבו, 23.4.13) 23.4.13. וראו עוד: עמ"ה (נצ') 7243-07-11 פלוני נ' פקיד שומה (פורסם בנבו, 1.6.14). במקרה זה ההחלטה בדבר פסילת הספרים ניתנה בתוך השנה שמיום הגשת ההשגה ולא הייתה כל מניעה לבצע הליך של פסילת ספרים, לפי סעיף 130 לפקודה, באותו שלב. בשלב ההשגה המשיב בוחן את אופן הדיווח המפורט בספרים המוצגים לו לצורך ביקורת, והוא נותן דעתו מחדש על כל נתוני הנישום על-פי שיקול דעתו, לרבות האפשרות לבחינה מחודשת של ניהול הספרים על ידו שיכולה אף להביא לפסילתם (ראו: ע"מ (חי') 821/06 רמאל נ' פקיד שומה עכו (פורסם בנבו, 31.12.10)).

18. באשר לטענות בדבר העדר שימוע ראוי לעניין הפסילה בשל אי מתן הזדמנות למערער להפריך את הטענות נגדו, הרי שבניגוד לטענות המערער, כבר ביום 11.12.12 במהלך שימוע שהתקיים בשאלת פסילת הספרים, המשיב איפשר למערער לשוב ולהמציא הוכחות כי התשלומים לחברת וקסמן שולמו בפועל וכי העבודה בוצעה, אך ראיות כאלו לא הוצגו, על אף שהחומר הרלוונטי שהיה בכוחו להוכיח זאת נמצא היה בידי המערער.

סיכום

לסיכום, יוצא כי הערעור בכל הנוגע לשנת המס 2006 נדחה. לעומת זאת, בכל הנוגע לשנת המס 2007, מתוך הסכום של 473,235 ₪ שהמערער טען כי שילם לקבלני המשנה ושהמשיב לא הכיר בהם, הערעור מתקבל בכל הנוגע להוצאות בסך של 224,403 ₪ (על פי נספח ב' לתצהיר הגב' חודוס).

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דוד מינץ

16 יוני 2014

ע"מ 26715-02-13 בן ארוש נ' פקיד שומה ירושלים

נוכח דחיית רובו של הערעור, כמו גם רוב רובן של טענותיו, המערער ישא בהוצאות המשיב בסך של 40,000 ₪.

ניתן היום, י"ח סיוון תשע"ד, 16 יוני 2014, בהעדר הצדדים.

דוד מינץ, שופט